

„Szólj igazat betörök a fejed.“

SZERKESZTŐSÉG,ahová a lap szellemi részét
illető minden közlemény inté-
zendő:

Budapest, VIII. Stáció-utca 6. sz.

Megjelenik minden hó 1. és 15-én.

Felelős szerkesztők és kiadók:

BOLOND MISKA és Dr. FÜLLENTŐ.

Előfizetési ára:

Egész évre 2 frt. félévre 1 frt.

Egy szám 10 krajczár.

KIADÓHIVATAL,ahova az előfizetések és reklamációk
intézendők:

Budapest IX. Knežits-utca 2. sz.

Hirdetések árszabály szerint vé-
tetnek föl.

A magyar „írók“ és „művészek“ Kossuthnál.

(Amint tervezve van.)

K-th. (Meggillantva az érkező, fazekasokból, pincérekől, borbélyokból stb. álló — magyar „írók“ és „művészek“ társaságát.) Szent Isten! micsoda csöcselék ez megint! És én minden percben várom a magyar írók és művészek társaságát!

Kár lesz Turint fölkeresni!

Kár lesz Turint fölkeresni,
Magyar író s művész urak!
Már mint derék kefekötők
És ti akik ástok kutat . . .
Jó lesz talán meggondolni,
Hogy ni, de hát mit is teszünk?
Aztán szépen megkérdeni:
Megvan vajjon édes eszünk?

Jó lesz talán meggondolni:
Egy Kossuth az kihez mentek! . . .
S csunya dolog ámitani
Olyan tisztas, öreg embert . . .
Csunya dolog összeállni

Olyan tarka — barka hadnak:
Kutásónak, háziurnak,
Mészárosnak, fazekasnak . .

De nem azért, mintha talán
Egy kádáron vagy cipészen
Nem vón annyi becsülendő
Mint egy írón vagy művészen;
Hanem azért, mert ha írók
Állnának így egyszer össze:
S mint kádárok vagy cipészek
Utaznának ki, külföldre:
Mit mondana az a külföld
Ilyen író- s művész-körre? . . .

Kár lesz Turint fölkeresni
Magyar író s művész urak!
Kár lesz tenni olyan hosszú
Olyan drága, messze utat . . .
Jó lesz talán meggondolni:
Egy Kossuth az, kihez mentek! . . .
S csunya dolog ámitani,
Csunya dolog busítani
Olyan ugysis vérzöszivű
Nyolczvanéves öreg embert! . . .

BOLOND MISKA.

Krecsányi Ignác.

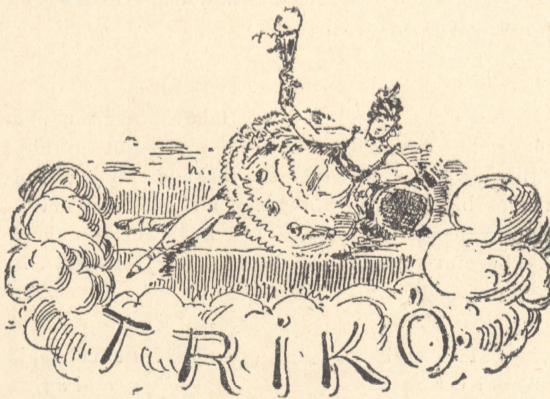
Hallottátok már híret Herkulesnek, Theseusnak, Perzeusnak? Azoknak a derék vállalkozó szellemű uraknak, akik a többek között aféle vállalatokban is résztvettek, amelyek általában nyaktörő-vállalatok neve alatt ismeretesek.

Hát Krecsányi Ignácznak hallottátok e már híret? Ennek az új herosnak, akiről már egy-két évtized sajtója beszél; de akinek eljöttéről — szegényeinkre — sem Mózes sem Mohamed, sem Buddha, sem Konfucius, sem Tatar Péter jóslatai között nem találunk egy sort is! . . . Aki, ha a „kávéforrás chiqu“ nem lett volna, ma a népszínház igazgatója volna! De ha a népszínház igazgatója lett volna, kérdés hogy most kiadná-e az arcképét a „Füllentő“!

De hát ad vocem. Herkulesről, Theseusról és Perzeus urakról beszélünk . . . Mi hozád Herkules? Hiszen ő csak egy-egy Augias istállót tisztított ki? Meg Perzeus! — Hiszen a meg plane csak egy labirinthusból talált ki — ott is egy szép asszony segítette? Vasváry Kovács labirinthusából találjon ki, a vitroserdőben! . . . Én meg Theseus . . . Igen, Theseus . . . Theseus, aki — akinek a nagyszerű vállalatai igen sikerülten le vannak írva többek között mindenféle történelemkönyvben is . . . De te, te meg nem jövedült csillag! Aki előtt olyan fényes, olyan közeli, olyan megindító példák állnak mint egy-egy Szatmáry Árpád, Károlyi Lajos és Bogyó Alajos? Mind megannyian a budai közönség művészeti pártolástalanságának legyőzött viadorjai . . . Enagyszerű példák dacára e satnya, elkorcsosult, elpuhult és elcsenevészedett korban honnan veszed magadat oh Krecsányi Ignác . . . Avagy Krecsányi Ignác honnan veszed oh! ez irtózatos bátorságot!

Azt mondod, hogy te nem egyedül jössz. Aki mögött olyan hatalmas tábor áll mint a te derék, művész-társulatod, annak még a budai publikumot is meg kell hódítania?

Igazad van Krecsányi Ignác . . . Orfeus hegedűje ellen rossz páncél még egy budai Hausherrnek az ő köszive is! . . .

A cultus-minister úr figyelmébe!

Az „apró hirdetések“-ből.

„Egy jogvégzett, doctori diplomával bíró-fiatalember pártfogás hiányában ajánlkozik valami tisztességes házba házmesternek, vagy urak mellé első inasnak“. . . .

Az istvántéri Dávid Klein és az onokhája az Izidor.

— Nogyopám! mit gandsz, micseda geseft meg lenne az, lemenni a csángokh khüze, arra az ój thelepre, neben die Donau, és edj szerény szatócsos balt, avagy edj khurlátolt phálinka-mérés khinyitni nekhik? . . .

— Gatt dü gerechter! Ez oszthán a fene jerekh! Ó the fene jerekh! Main Sohn, nadszeró idé! Hanem várjal meg legalább, míg a khapott telkhekhen a házak is fülépthik, nű meg legalább az első thermés! . . . Mit megeshinálnál the mast avval a fene sokh poszthával vele!

H i r e k.

* Valaki fölfödözi, hogy a „Magyar Föld“ még mindig megjelenik.

* Nehány derék szappangyáros védés dac szövetséget köt olyan féle cégjük jó hirneve ellen irányuló merényletek ellen, melyek személyüknek a magyar akadémia tagjai közé való beválasztatással vannak egybekötve.

* A budapesti városi tanács elhatározza, hogy szépiészeti szempontokból a constáblereket megtizedeli.

* Belzebug följő a pokolból, hogy egy kicsit földeritse kedélyét a földön. Hanem csakhamar belátja, hogy itt még ő is — az ördögé lesz. . . .

* Párisban a nagyszerű „fejetlenség“ párthivei gyűlést tartanak . . . A köztársaság megengedi, hogy az ülés végbemenjen, csupán arra ügyeltet föl rendőreivel, hogy valahogyan ki ne törjön az a nagyszerű fejetlenség. . . . Vajjon hol a nagyobb eszetlenség?

* Pozsonyban a „Petőfi társaság“ ott időzött tagjainak eltávozása alkalmából engesztelő áldozat mutattatik be a Muzsáknak.

* A csángók ügye újabb lendületet vesz; kérdést intéznek érdemes pártfogójukhoz, Nagy Györgyhöz, hogy vajjon nem lenne sokkal jobb, ha kivándorolnának Amerikába.

* A nemzeti színház igazgatóságához nagyon sok kitünő darab érkezik. Csiky Gergely elhatározza, hogy ez alkalommal jó darabot ír — belőlük.

* Hegyi Aranka kisasszony „H o f f m a n n m e s é i n e k“ mai bécsi előadása után egyszerre három osztrák, két angol, és egy orosz hercegtől kap házassági-ajánlatot.

Vidéki dobszó.

Eger, e hóban.

Tudtára adógyik mindenkinek hogy ma az pógármester ő nassága hivatalos szalonyjában az városházán megreszkérozza az általa kifundált híros patak szabályozást és az kemény vas és terhes fahidakrú fog szaballani és megörökítés képen ebbéli nagy munkáját az jedző uram pennájába, jaz örökké valóság okáért fennhangon fogja bédiktálni! Szabad léssen tehátlan mindenkinek meghallgatnyi és dörgő éljenvel megpecsételni!

A városi dobos.

nélköli szavaimra, a műveltségre önnephelyesen fűlszólihattam sérthő szavainak visszavonására . . .

— Adolf, Adolf! — khiálthá még ridegebb harsánysággal, — s ogyane phillanában khét alakot láttham felém rohanni, olyan formán, mint mikhor a khatonák szorony-szegezve rohannak; még a szorony sem hiányozta — egy-egy bot khépében; ezt tharthották magok elüth. . . .

Nekhem épphen cshak annyi időm maradta hojd a felnak lapólhattam . . . Ami különben egészen mindedj valth; mert ha ott maradok, hát úk laphitanak a falhoz.

— Mi történik itt? — orditá a nagyobbik alak.

— Ki ez az úr? — contrázott a másik alak. . . .

Kölömben edjik szebb valth a másiknál. . . . A természet haragvó fiai volthak; illominált hangolató khüvező, vagy khüfaragó legények lehettek.

— Ez az úr engem magával akart hini — viszonzá a leány, szinte ragyogva a kárörömtől. . . .

— Hüh! — ordított föl a nagyobbik alak, és fölemelte botját, hogy reám sujtson. . . .

— De oraim, — hallgassanak meg! önök tévedésben vannak — csititám őket föltartva séthaphálcámmal a csaphást — ez a kisasszony hazodik — —!

— Micsoda, én hazudok? Hát meg már minek nem néz az úr? — vágott szavamba a szép foria — hát ki akart megölegetni, ki ígért szép arany gyűrűt? — hát nem ön? — Hallja, engem ne compromittáljon az én Á d o l f o m előtt, mert én fogom kikaparni a szeméit!

— De előbb majd mi jól elverjük — egészíthé khi a khecsegtető szavakhat a khisebbik alakh.

És azzal most már mindakhetten rám emelthék a botjokat. . . .

Khörölnézthém . . . Edj lelket sem nem láttham (a magamé is cshak alig lézengthe már bennem.) Chonstablert khajabálni meg épphen annyit thett volna, mint edj röphkhe pherc alatt beveretni a fejemeth. . . .

Szenthég! mit cshináljakh? — E pillanatban azonban a legkhisebb haditherv nélkül a szivartbárcámhoz nyólok, khirántom, is khivéve abból khét finom havanna, edjiket a khisebbik, a másikhat a nagyobbik alak — az Adolf felé nyojtok.

— Oraim — szobad khérnem: pompás havannák!

— Pompás havannák? — khérdé az Adolf, átvéve a szivart.

— Nyolc krajcáros havannák? — khérdé a khisebbik alak, szintén átvéve a szivart.

— Khitönök . . . Szabad szolgálnom még néhányнал.

Avval odaadtam nekik valamennyi szivaromat.

— Ah, ah, nagyon köszönjük — viszonzák mindakhetten, és csöndesen elődalogták. . . .

A leány cshak bámolta. . . . Az egész arca ezt látszék khérdezni az Adolftól: „Hát most már nem püföliték el?“

Hanem én nem vesztegettem az időt . . . Először cshak szóval tartva őket, s a havannákat dicsérve hátráltam; azthán edszercshak osgye! vesd el magad — teljes erőmből fotásnak eredtem . . .

Edjik sem szaladt otánam . . . Hála Kolombos órnak, amiért Európával is megismertette a dohányt. . . .

Hanem azérth mindig olyan actiám legyenek, amelyek mindig lejjebb mennek, vagy olyan feleségem legyen, akhi sak edj ház hozza a házhoz, az is cshak khét emeletes legyen, ha én még edszer azt mandak hojd Adolf vagyok, mikhor Kóbi vagyok!

A ritka védbeszéd.

— Most már négyszem közt vagyunk, hát egészen őszintén bevallhatja nekem, hogy ugy-e mégis csak maga lopta el azt az ezüst kanalat?

— Valóban ügyvéd ur, eddig magam is azt hittem, de a mióta az ön védbeszédét hallottam, azóta magam is kételkedni kezdek hogy vajjon csakugyan én loptam-e hát el azt az ezüst kanalat?

